

L'APUNT

Reivindicació
del pop

Jaume Vidal

La recent mort de David Bowie confirma un cop més que la música derivada del *rock and roll*, és a dir, rock, pop, electrònica, *disco* i totes les seves herències, forma part de la cultura contemporània d'una manera aferrissadament vital. Pel fet musical, però també perquè el rock ha estat un àmbit d'experimentació estètic, generador de nous valors ètics i d'alliberament personal. Bowie va

condensar totes aquestes característiques. Les xarxes han demostrat que la seva obra ha arribat a tot el món i a generacions diferents. Però, si la seva influència en el segle XX i en la part del XXI que ja hem rodat és tanta, per què els plans d'estudis obvien la influència de la música pop? Crec que fins i tot podria ser una assignatura específica en el batxillerat.

Stefanie Kremser presenta 'El dia que vaig aprendre a volar', una novel·la en què narra com una nena busca la seva mare, però amb un esperit joios i vitalista

La pàtria de l'afecte

Lluís Lloret
BARCELONA

Stefanie Kremser (Düsseldorf, 1967) té mare alemanya, pare bolivià i va viure dels 7 als 20 anys al Brasil. "Quan em demanen d'on sóc per classificar-me, no encaixo a cap calaix", confessa l'autora. I això, entre molts altres elements dramàtics, queda reflectit a la novel·la *El dia que vaig aprendre a volar*, publicada per 1984 amb traducció de l'alemany d'Anna Punsoda.

"El tema de l'obra és, en bona part, una nena abandonada que busca la mare, però tractat d'una manera inusual, joiosa. És un cant a la llibertat i un antídoto contra les males consciències, sense fer retrets, perquè la pàtria de la protagonista és l'afecte", comenta l'editor Josep Cots.

"La idea la vaig tenir l'any 2000 i no vaig publicar l'obra a Alemanya fins al 2014. És un llibre sobre immigrants i emigrants, i els mostro al llarg de 120 anys", explica en català impecable l'autora, també guionista de pel·lícules policiaques, que el 2007 va publicar una novel·la d'un to similar, amb què se sent més còmoda, *Postal de Copacabana* (Club Editor), i el 2012 *Carrer dels oblidats* (Empúries), de gènere negre, que l'obliga "a ser més realista".

El dia que vaig aprendre a volar està dividida en tres parts. L'inici, l'abandonament de la nena, està narrat d'una manera molt colpidora i personal. "Penso en el lector, quan escriu, i miro d'establir una mena de pacte en què ell decideixi moltes coses", explica Kremser. Això té uns beneficis: "Ningú pot saber què va passar fins i tot abans de néixer",

Stefanie Kremser, guionista i novel·lista nascuda a Düsseldorf i criada al Brasil, fa més de deu anys que viu a Barcelona ■ JOSEP LOSADA

"Quina importància tenen les arrels i les tradicions?" es pregunta Kremser

i la protagonista, Luisa, és una nena amb una mirada ingènua, però amb caràcter, un dels encerts del llibre. Per tant, aquest inici demana la complicitat del lector.

Paul, el pare alemany de la Luisa, criarà la nena

en un pis d'estudiants, a Munic. La Luisa va preguntant per la mare, brasilera, i al final aniran, ella i el pare, fins a un poblet bavarès... en plena selva. Un espai inspirat en els pobles reals de Prússia i Pozuzo, construïts cap al 1860 per tirolesos i bavaresos, com si encara fossin a Europa, en plena selva peruana. Un cas molt curiós i poc conegut.

La versió que Kremser fa d'aquests poblets, que va visitar, i la història de la família de l'Aza, la mare de la Luisa, ocupa la segona part de l'obra. "Hi ha dues menes d'immigrants, els que es barregen i s'integren al poble d'acollida i els

que s'aïllen." "Quina importància tenen les arrels i les tradicions? Penso que és més sa, que és millor trencar aquesta bombolla endogàmica", comenta l'autora, que també ens parla dels models de família, i els qüestiona.

Ignorar la realitat

Com també qüestiona l'emigració i la immigració. "A Alemanya no saben que són un poble d'emigrants, potser no queda bé sent un país tan fort; no saben res dels milions d'alemanys escampats pel món. Al Brasil, els més influents socialment i culturalment són els alemanys, els italians i els japonesos."

"Explico històries molt tràgiques, però des de la naturalitat i fins i tot l'alegria"

En la tercera i última part, pare i filla aniran fins a São Paulo rere els passos de la mare. "La Luisa la faig néixer el 1993 per dos motius, perquè ja hi ha una part històrica a l'obra i preferia situar-la en l'actualitat, i per allunyar-me

de mi mateixa, per no caure en la temptació d'explicar el que vaig viure."

Per tant, és una novel·la que parla de la pèrdua i de la recerca, dels models familiars, de la immigració, de les arrels, tot sense jutjar, oferint al lector de participar. I un final que obre un enriquidor debat. Cosa que sempre s'agraeix.

"Explico històries molt tràgiques, però des de la naturalitat i fins i tot l'alegria, i això les fa més versemblants", afirma l'autora, i per narrar-ho tot plegat ha creat una veu i una mirada, la de la Luisa, que t'acompanya molt després de tancar el llibre, com se sol dir. ■